Αργεντινή 17-21 Δεκεμβρίου 2001

Οι μαζικές λεηλασίες super market, οι καταστροφές τραπεζών και οι συνεχείς συγκρούσεις με την αστυνομία, ήδη από τις αρχές του Δεκέμβρη, δημιουργούν μια εκρηκτική και ανεξέλεγκτη κατάσταση που μόνο ως ΕΞΕΓΕΡΣΗ μπορεί να περιγραφεί.
Αφορμή τα νέα μέτρα λιτότητας που εξήγγειλε η κυβέρνηση.





Τετάρτη 19 Δεκεμβρίου Άντρες και γυναίκες όλων των ηλικιών ξεχύνονται στους δρόμους πολλών πόλεων της Αργεντινής. Στην Κόρδοβα πυρπολείται το δημαρχείο. Έχουμε ήδη τους πρώτους νεκρούς διαδηλωτές.
Ο πρόεδρος Ντε λα Ρούα κηρύσσει τη χώρα σε κατάσταση πολιορκίας.

Πέμπτη 20 Δεκεμβρίου Η απάντηση της κοινωνίας είναι άμεση: κηρύσσεται γενική απεργία διαρκείας, ξεσπούν γενικευμένες συγκρούσεις σε όλη τη χώρα. Ο κόσμος κατεβαίνει στις πλατείες χτυπώντας κατσαρόλες, στην Plaza de Mayo, την ιστορική πλατεία του Buenos Aires, πολιορκείται το προεδρικό μέγαρο από οργισμένους διαδηλωτές ο Ντε λα Ρούα εγκαταλείπει το μέγαρο με ελικόπτερο, την επόμενη μέρα παραιτείται.



Τις μέρες που ακολουθούν έπειτα από αλλεπάλληλες εναλλαγές προέδρων, τελικά νέος πρόεδρος διορίζεται ο Ντουάλντε. Συνολικά οι νεκροί των προηγούμενων ημερών φτάνουν τους 30.

Κεντρικό σύνθημα των εξεγερμένων : **ΝΑ ΦΥΓΟΥΝ ΟΛΟΙ !**

QUE SE VAYAN TODOS

ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΚΛΕΜΜΕΝΑ



ΟΛΑ ΜΑΣ ΑΝΗΚΟΥΝ

Πώς έφτασε η Αργεντινή στην εξέγερση

Το παράδειγμά της Αργεντινής αποδεικνύει περίτρανα σε τι μπορεί να οδηγήσουν οι σκληρές νεοφιλελεύθερες πολιτικές. Μια χώρα «μοντέλο», όπως την αποκαλούσαν οι συντελεστές του διεθνοποιημένου κεφαλαίου, που η οικονομία της παρόλο που ακολούθησε πιστά της προσταγές του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και της Παγκόσμιας Τράπεζας , κατέρρευσε μέσα σε λίγα χρόνια.

Η Αργεντινή βίωσε το γρήγορο πέρασμα από το «κοινωνικό» κράτος - κράτος με διογκωμένο δημόσιο τομέα, κρατικές επιχειρήσεις, κοινωνικές παροχές αλλά και υψηλό δημόσιο χρέος και ελλειμματικούς προϋπολογισμούς - στο φιλελεύθερο κράτος και όποιες διαρθρωτικές αλλαγές αυτό επιφέρει : ιδιωτικοποιήσεις, συγχωνεύσεις, μείωση κοινωνικών δαπανών άρα και ανεργία, φτώχεια, κοινωνικούς αποκλεισμούς. Η κρίση δεν άργησε να έλθει καθότι εξωτερικοί παράγοντες όπως οι διεθνείς χρηματιστηριακές αγορές, πιέσεις για πληρωμή του εξωτερικού χρέους κτλ.αλλά και εσωτερικοί (διαφθορά, ξεζούμισμα των κατώτερων αλλά και των μεσαίων τάξεων) οδήγησαν τόσο στην κατάρρευση της οικονομίας όσο και στο ξέσπασμα της συσσωρευμένης κοινωνικής δυσαρέσκειας.

Η οικονομική κρίση δεν ήταν από μόνη της το εφαλτήριο για την κοινωνική έκρηξη που σημειώθηκε τον περασμένο Δεκέμβρη. Τα κατώτερα στρώματα που πλήττονταν από τις πολιτικές των κυβερνήσεων από πολύ πιο νωρίς, δεν κάθισαν με σταυρωμένα τα χέρια. Ήδη από τις αρχές της δεκαετίας του '90 αναπτύσσονται ποικίλες αντιστάσεις και κατά τόπους εξεγέρσεις ενάντια σε μεταρρυθμίσεις κυρίως σχετικές με τον εργασιακό τομέα και τα κοινωνικά επιδόματα. Εμφανίστηκε το Κίνημα των Ανέργων (MTD), μια ένωση αυτόνομων συλλογικοτήτων, γνωστών ως πικετέρος, που συντονίζουν μεταξύ τους αποκλεισμούς κεντρικών οδικών αρτηριών και όχι μόνο, ως άσκηση πίεσης για να ικανοποιηθούν τα αιτήματα τους. Οι κατά τόπους οργανώσεις των πικετέρος έχουν προχωρήσει σε καταλήψεις εργοστασίων αλλά και σε προσπάθειες επανοικιοποίησης των μέσων παραγωγής των βασικών ανθρώπινων αναγκών. Εκτός από τους πικετέρος υπάρχει πλήθος οργανώσεων που οργανώνουν την αντίσταση τους ενάντια στα σχέδια των αφεντικών. Όλες οι συνιστώσες του κινήματος αντίστασης από τα κάτω, καθώς και τα εγχειρήματα αυτοδιαχείρισης που αναπτύχθηκαν τα προηγούμενα χρόνια έθεσαν την βάση για το μετέπειτα της εξέγερσης.
Η τελική αφορμή για το μεγάλο ξέσπασμα δόθηκε όταν δέχτηκε επίθεση η μεσαία τάξη η τάξη αυτών που είχαν και τα έχασαν συγκριτικά με αυτούς που δεν είχαν τίποτα να χάσουν. Θα τους δούμε να βγαίνουν στους δρόμους κάθε βδομάδα και να σπάνε τις τράπεζες που τους έφαγαν τα λεφτά-χωρίς κουκούλες και χωρίς να φοβηθούν κανέναν.



Μετά την εξέγερση αγώνας για Κοινωνική Αλλαγή "Να Φύγουν Όλοι"

.Τις επόμενες μέρες της εξέγερσης ξεπηδούν λαϊκές συνελεύσεις σε συνοικίες και γειτονιές. Σε αυτές συνευρίσκονται και συζητάνε οι γείτονες, οι εργάτες των κατειλημμένων εργοστασίων, πικετέρος καθώς και άτομα από άλλες οργανώσεις. Τα θέματα συζήτησης αφορούν τη συνέχιση των κινητοποιήσεων και την επίλυση των προβλημάτων διαβίωσης σε κάθε γειτονιά. Περίθαλψη, συσσίτια-μοίρασμα τροφίμων, κοινοτική οικονομία, κτλ. Κάθε Παρασκευή, τις πρώτες βδομάδες μετά την εξέγερση, οι συνελεύσεις κατέβαιναν στους δρόμους χτυπώντας κατσαρόλια και με σύνθημα "Να Φύγουν Όλοι".. Αυτό το σύνθημα είναι που χαρακτηρίζει και την μορφή αυτών των συνελεύσεων, πιο συγκεκριμένα οι συνελεύσεις είναι ισοσυμμετοχικές και δεν λειτουργούν στην βάση της αντιπροσώπευσης, βασικό τους γνώρισμα είναι η απαξίωση κάθε ηγεσίας, κομματικής ή συνδικαλιστικής. Μέσα από τέτοιου είδους συνελεύσεις, θα μπορούσαμε να υποστηρίξουμε, ότι παράγεται μια νέα πολιτική συνείδηση που εκφράζεται με το «να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας».
Το χειμώνα του 2002 οι συνελεύσεις αναζητώντας κλειστούς χώρους για να στεγάζονται, καταλαμβάνουν κτήρια και τα μετατρέπουν σε κοινωνικά κέντρα, χώρους δηλαδή αυτοδιευθυνόμενους που προορίζονται για κοινωφελή χρήση. « Το μέλλον ανήκει στις συνελεύσεις!» δηλώνουν με ενθουσιασμό.

Στον αντίποδα η κρατική καταστολή γιγαντώνεται με δολοφονίες, συλλήψεις και τρομοκρατία, αλλά και με την προσπάθεια σπάσουν το συλλογικό πνεύμα μου διέπει τους εξεγερμένους, οι οποίοι ζούνε με τον φόβο ενός στρατιωτικού πραξικοπήματος και ό,τι αυτό συνεπάγεται. Στην επαρχία κυριαρχεί ο λοιμός πλήττονται κυρίως μικρά παιδιά που δεν ξεχωρίζουν σε τίποτα με εικόνες παιδιών από την Αιθιοπία Το οξύμωρο στην όλη ιστορία : Η Αργεντινή είναι η χώρα με την πλουσιότερη κτηνοτροφία.



Στα μέρη μας τώρα.
Το ελληνικό οικονομικό θαύμα - όπου ακούς αυτή την λέξη αίμα και εκμετάλλευση μυρίζει.

Χωρίς να θέλουμε να κάνουμε οποιαδήποτε σύγκριση των αίτιων που γέννησαν την κοινωνική κρίση στην Αργεντινή με ενδεχόμενα αίτια που θα αντιστοιχούσαν στην ελλάδα, παραθέτουμε παρατηρήσεις σχετικές με το που πάτησε η φαινομενική οικονομική ανάπτυξη (λέγοντας φαινομενική εννοούμε τους οικονομικούς δείκτες και όχι την πραγματική ζωή) και την απουσία, προς το παρόν, εσωτερικών σημείων κρίσης που θα αναδείκνυαν τις εσωτερικές κοινωνικές ανακατατάξεις που παρατηρήθηκαν τα τελευταία περίπου 10 χρόνια.
Τα τελευταία, λοιπόν, 10 χρόνια η μεσαία τάξη των ελλήνων πέρασε σε μια φάση (ή αφασία) ευημερίας που μοιάζει να ήρθε από το πουθενά. Από το πουθενά;
Χε χε, δεν είναι μόνο οι ευρωπαίοι εταίροι που πλήρωναν τόσα χρόνια τους μικρομεσαίους νεοέλληνες με αντάλλαγμα το νεοφιλελεύθερο προσανατολισμό του ελληνικού κράτους (περικοπές δημοσίων δαπανών, ιδιωτικοποιήσεις κτλ.) Σίγουρα όμως είναι, και σε μεγαλύτερο βαθμό, η εκμετάλλευση της εξαθλιωμένης μάζας των μεταναστών που εισήλθε στην χώρα για να δει άσπρη μέρα στην Αμέρικα των Βαλκανίων σίγουρα είναι επίσης και η εισβολή των ελλήνων εργοστασιαρχών και επιχειρηματιών στο ποτισμένο με αίμα από τους δικούς τους πολέμους έδαφος των Βαλκανίων, το μολυσμένο και ρημαγμένο από την πολεμική μηχανή της Δύσης με την συμμετοχή και του ελληνικού κράτους (τώρα οπλισμένο και με εθελοντές δολοφόνους).
Δεν διαφαίνονται στο παρόν σημεία εσωτερικής κρίσης, καθότι η κυριαρχία τόσο εδαφικά όσο και εσωτερικά, προς τον άνθρωπο, μέσω της υποτακτικής κουλτούρας της κατανάλωσης, μοιάζει να έχει θριαμβεύσει. Παρολ' αυτά τα ανατρεπτικά στοιχεία της κοινωνίας δεν παύουν να δίνουν το παρόν τους όπου εκφράζεται η κοινωνική αγανάκτηση στον νεοφιλελευθερισμό (ναι ναι την γνωστή σε όλους παγκοσμιοποίηση, την καταστατική αυτή συνθήκη του καπιταλισμού)και στα σχέδια γενικότερα των αφεντικών. Στο χέρι μας είναι να μεταφέρουμε στους δρόμους, στις γειτονιές, στις πόλεις μας λίγο αέρα Αργεντινής όχι μόνο σε συμβολικό επίπεδο αλλά στην καθημερινή ζωή, με το να χτίζουμε αυτοδιαχειριζόμενες δομές, να οργανωνόμαστε σε αντιιεραρχικές συνελεύσεις, να αυτοοργανονώμαστε στους χώρους εργασίας, να μεταφέρουμε σε μερικούς αγώνες το συνολικό πρόταγμα της ανατροπής.







-Είμαστε αλληλέγγυοι με τους εξεγερμένους στην Αργεντινή γιατί η εξέγερση είναι πάντα δίκαιη.

-Είμαστε αλληλέγγυοι με τις κοινωνικές αυτοοργανωμένες δομές γιατί αυτό είναι που προσπαθούμε να δημιουργούμε καθημερινά στο παρόν μας.

-Είμαστε αναρχικοί γιατί αγωνιζόμαστε για την συνολική ανατροπή αυτού του βάρβαρου συστήματος που, στο όνομα της οικονομίας και του κέρδους, παράγει θάνατο, εξαθλίωση, εκμετάλλευση, καταστροφή του περιβάλλοντος, παράγει αποξένωση και μαζικές εξαρτήσεις.

-Είμαστε αναρχικοί γιατί πιστεύουμε στην δύναμη των κοινωνιών να σπάσουν τα δεσμά τους, με αυτοοργανωμένες μορφές αγώνα, εξελισσόμενες μέσα από ταξικές και κοινωνικές συγκρούσεις προς την αταξική κοινωνία. Πιστεύουμε επίσης πως το χτίσιμο ελευθεριακών δομών, στη βάση της άμεσης δημοκρατίας, της αντιιεραρχίας και της αλληλεγγύης, μπορεί να αποτελέσει το θεμέλιο στο παρόν για την κοινωνία που οραματιζόμαστε.

Το σύνθημα που φωνάζουν ακόμη οι εξεγερμένοι στην Αργεντινή μας εκφράζει απόλυτα:



Να φύγουν όλοι!

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ - ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ - ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ





ΝΑ ΜΕΤΑΦΕΡΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΗΣ ΑΡΓΕΝΤΙΝΗΣ ΠΑΝΤΟΥ



www.nadir.org/nadir/initiativ/agp/free/imf/argentina/index.htm

20 δεκεμβρίου 2002: ενας χρόνος από την κοινωνική εξέγερση στην αργεντινή - παγκόσμια μέρα αλληλεγγύης και κοινωνικής ανυπακοής.

Que Se Vayan Todos

αυτοδιαχειριζόμενο αντιεξουσιαστικό στέκι - κατάληψη Μαύρη Γάτα (αριστέως&δ.πολιορκητού) **άνω πόλη**